

denne ligger klart for, at kunne med den Paagjældendes Samtykke paalægge ham Straffen derfor. Og hvad jeg ogsaa bør henlede Opmærksomheden paa, er, at vi netop idag staae i Begreb med at gjøre, hvad man her saa stærkt angriber Lovudkastet for, thi en af Paragraferne indeholder Bestemmelse om, at Politidirektøren skal fremdeles have Straffemyndighed i saadanne Tilfælde, hvor man gjennem Kontraktforhold, som vedkomme det Offentlige, har samtykket deri, ligesom ogsaa, hvor der er meddeelt Bevilling, og den Paagjældende har underkastet sig den. Principet gjøre vi altsaa netop gjældende i denne Lov, og imod dette er der ikke fremsat nogen Anse.

Jeg kan saaledes ikke Andet end fremdeles ansee det for det Rigtige, at der stemmes for Udkastet, men i Særdeleshed maa jeg i Anledning af, hvad den ærede Ordfører stærkt har fremhævet — og jeg begriber vel, at han maatte fremhæve det stærkt, naar han ansaae det for at være af en saa stor Vigtighed — ogsaa fremhæve, at det gaar ikke an at henlægge de i Forordningen af 11te April 1840 § 83 og Forordningen af 1845 omtalte Tyveri-Bebrageri- og Hælerisager under disse Politiafdelinger. Den ærede Landsthingsmand, som næstsidst havde Ordet (Nosenørn-Teilmann), bemærkede, at dette meget vel lod sig gjøre, navnlig paa Grund af den Omstændighed, at Justitiarius i Medhold af Slutningen af § 1 kan foretage midlertidige Afvigelser fra den fastsatte Ordning. Ja, det kan ssee; men det vil da, som Lovudkastet siger — og videre vil det vistnok under ingen Omstændighed komme til at gaae — kun blive en midlertidig Ordning, der saaledes vil fremkomme, og ved at ordne Forholdene maae vi jo dog være opmærksomme paa, at vi ikke gaae ind paa at give en Lov, der fastsætter en Myndighed til midlertidigt at ordne Noget, naar vi med det Samme gjenem Loven træffe Bestemmelser, som ganske vist maae medføre, at hvad der saaledes betegnes som midlertidigt maa blive det Stådig. Det vilde blive en stadig Vandring fra den ene Afdeling til den anden, og jeg vil henstille, om vi ikke, idet vi anvise de to Politiafdelinger deres Forretninger, maae gaae ud fra en bestemt Forudsætning om, at de Forretninger, vi

saaledes anvise dem, ville være overkommelige for dem. Den samme ærede Landsthingsmand lagde Vægt paa et Moment, som ganske vist har sin store Betydning, naar det iøvrigt kan komme i Betragtning, og jeg tør sige, at Lovudkastet ikke har ladet sig uden Vidnesbyrd derom, det nemlig, at det er uønskeligt at forebygge, at den, der af Uetsindighed første Gang har gjort sig skyldig i en Forseelse, som opfordrer til at vise Skaansel, bliver underkastet offentlig Retsforfølgning. Det vil ogsaa meget let kunne ssee, naar man ikke indbrager disse Sager under Politiafdelingerne. Det hører under den benaadende Myndighed at kunne faae den Tilstalte fritagen for denne offentlige Retsforfølgning, og det er Noget, som ogsaa nu meget hyppigt finder Sted, at hvor der er Tale om saadanne yngre Mennesker, der ere over kriminel Lavalber, og hvor Omstændighederne tale stærkt for dem — og det var jo saadanne Tilfælde, den ærede Landsthingsmand havde for Sie — bliver der ikke engang institueret nogen Tilstale.

Nosenørn-Teilmann: Den høitærede Minister lagde megen Vægt paa, at vi ikke i denne Lov skulde give Justitiarius en Bemyndigelse til at ordne Noget som fast, der kun var bestemt at skulle være midlertidigt; men den hele Lov er jo selv kun en midlertidig Foranstaltning. Naar man gaar ud fra, hvad vi jo alle haabe maa blive Tilfældet, at den nye Retsordning ikke vil lade vente længe paa sig, men ialtsald, hvis det virkelig skulde være saa, hvad jeg jo ikke har Grund til at betvivle efter den høitærede Ministers bestemte Udtalelse, at en Henlæggelse af disse Tyveri- og Bebragerisager under offentlige Politisager vilde have til Følge, at de to Politiafdelinger umuligt kunde overkomme dem, maae jo paa den anden Side Arbeidet for de kriminelle Afdelinger blive formindsket, og altsaa kunde Sagen let ordnes ved, at man forandrede Tallet „2“ til „3“ og Tallet „4“ til „3“, saa vilde det rette Forhold jo ganske komme tilstede. — Naar den høitærede Minister gjorde gjældende, at jeg med Urette havde brugt den Betegning for min Mening, at jeg ønskede, at disse Sager skulde vedblive at være offentlige Politisager her i